

datosítjuk jelenlétét és felhasználjuk erejét. A közösség szempontjából az egyes tagok tévedései, bűnei nemcsak botrányok, hanem igen sok alkalmat adnak a jóra, a kegyelem felhasználására. Megbocsátás, türelem, lelki erő, nagylelkűség, ellenségszeretet csak olyan közösségekben gyakorolható, ahol önzés és ellentmondás is akad.

A kegyelem elsősorban nem erkölcsi erő, hanem a személy megszentelése. Az embert a lét síkján Isten gyermekévé teszi és megadja neki a lehetőséget, hogy a hitéből éljen és kötelességeit Isten iránti szeretetből végezze. Isten csak felajánlja segítségét, ösztönöz is a jóra, de akarataunkat nem köti meg. A megváltás nem kapcsolja ki a teremtés legnagyobb adományát: a szabadságot, hogy magunk döntünk örök sorsunkról. A kegyelem nem szünteti meg az ösztönösséget, az egyoldalúságot, a testi és szellemi fogyatékoságot. Az ember természetfeletti síkon sem lesz automata. A földi élet megmarad az egyéni döntés és erkölcsi erőfeszítés időszakának. Feltételezve az akarat szabadságát világos lesz, hogy a megkeresztelt ember is élhet Krisztus nélkül, s feltételezve a kegyelem egyetemes kiadását, az is érthető, hogy az egyház jogi keretein kívül is találni krisztusi életet. Azonban a jogi keret is tőle van, a kegyelem eszközei, a szentségek az egyházban fejtik ki hatásukat, tehát Krisztus személyes erejének kisugárzását elsősorban ott kell keresni.

Két nyilvánvaló dologra lehet itt hivatkozni. Karizmának, természetfeletti hatásnak kell tulajdonítani azt, hogy az evangéliumi ígírdetés, az istentisztelet, a szentségek kiszolgáltatása a papság kezében két évezred alatt sem lett az emberi szeszély vagy rövidlátás áldozata, s hogy ez a tevékenység hitelt is talált minden korban, minden fajnál és a műveltség minden fokán. A másik, még meggyőzőbb bizonyíték az, hogy Krisztus felhívása: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel a keresztjét” (Luk. 14, 27), nem maradt pusztába kiáltó szó. Szent Pál stílusában ezt az erkölcsi eszményt „a kereszt balgaságának” lehet nevezni, mégis nagy tömegek követik odaadással, szeretettel. Él bennük a bűnbánat szelleme s komolyan törekszenek az ösztönösség leküzdésére. Ahol szent dolog a házassági hűség, a gyermekek lelkenek Isten felé irányítása, ahol többre tartják a megbocsátást, mint a szemet szemért elvet, ahol igyekeznek kincseket gyűjteni a mennyben is, nemcsak a földön, ahol az imádság tényleg a Teremtő előtti hódolat kifejezése, s az életnek ez a szellemi beállítása kiállja a test gyengeségének és az évszázadoknak bomlasztó hatását, ott joggal feltételezzük, hogy érvényben van az ígíret: Veletek maradok a világ végéig.

TAVASZI ESTE

*Fenn hold mereng. Csillag a tó.
Virágozik a galagonya.
Most menni, menni volna jó,
Isten tudja, meddig, hova.*

*Tündéri kék ködben ragyog
a csalogató messzeség.
Hallom az örök csillagok
s a végtelenség énekét.*

GYERMEK JÁTSZADOZIK

*Gyermek játszadozik s kacagása dalolva szökell fel,
mint ahogy a szirtek friss vize csörgedezik.
Gondtalanul játszik, futkos, röpköd, pedig anyja
meghalt vér s veríték közt, mikor ő született.
Álomi könnyű a szép, fénylő vers is, de a költő
sirva, a könnyein át róttá papírra a szót.*

Ölbey Irén